

Noé bárkája

Sváb József
rajzaival

kifestőkönyv

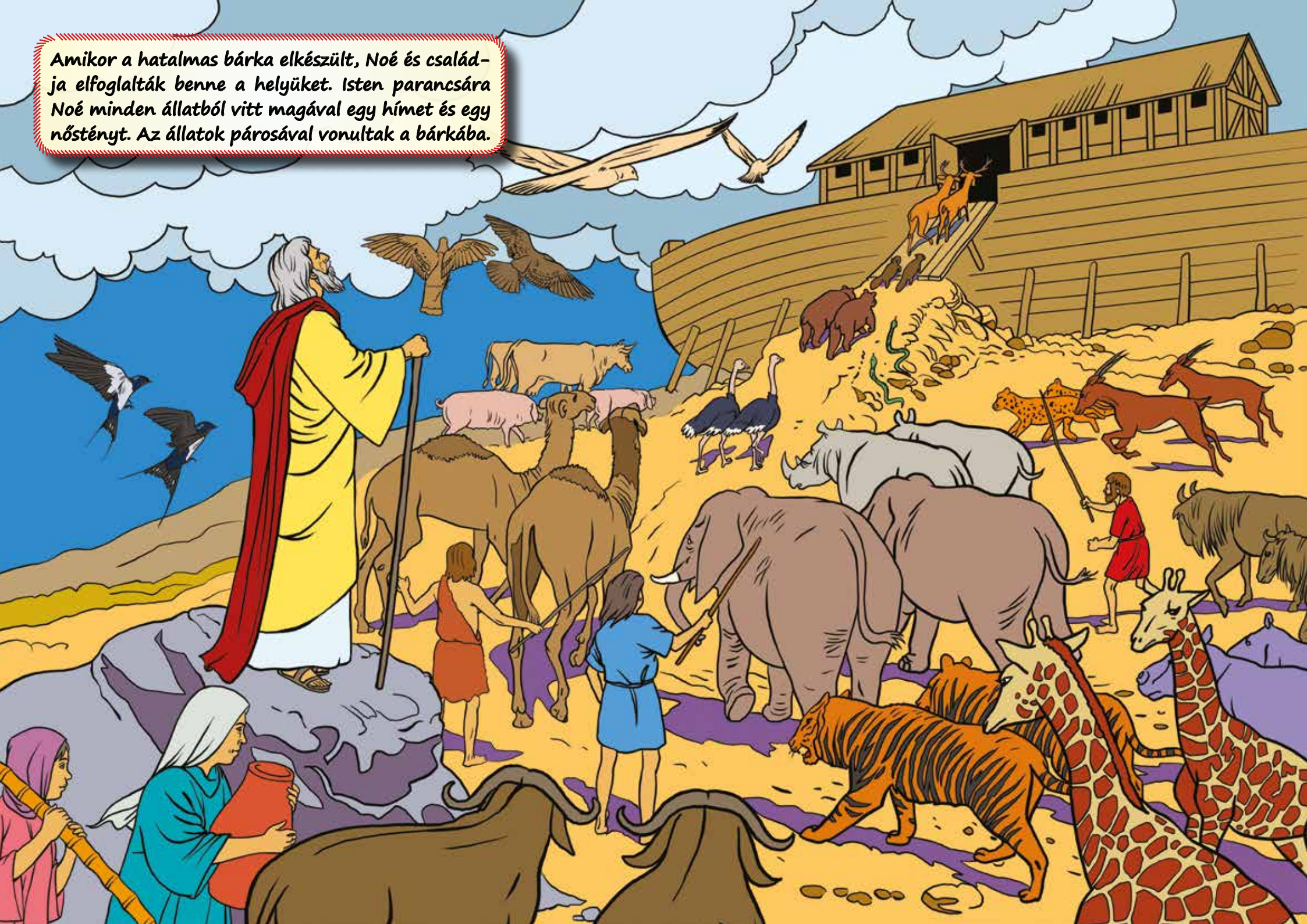

Az emberek rossz útra tértek, nem követték többé Isten szavát. Isten így szólt Noéhoz: „Elpusztítok minden lényt a földön, mivel az emberek miatt megtelt gonossággal. Özönvizet zúdítok a világra.”

„Építs bárkát fenyőfából, és kend be alaposan szurokkal!
Legyen benne alsó, középső és felső emelet. Az oldalára
tegyél ajtót, a bárka fölé pedig ácsolj tetőt!”

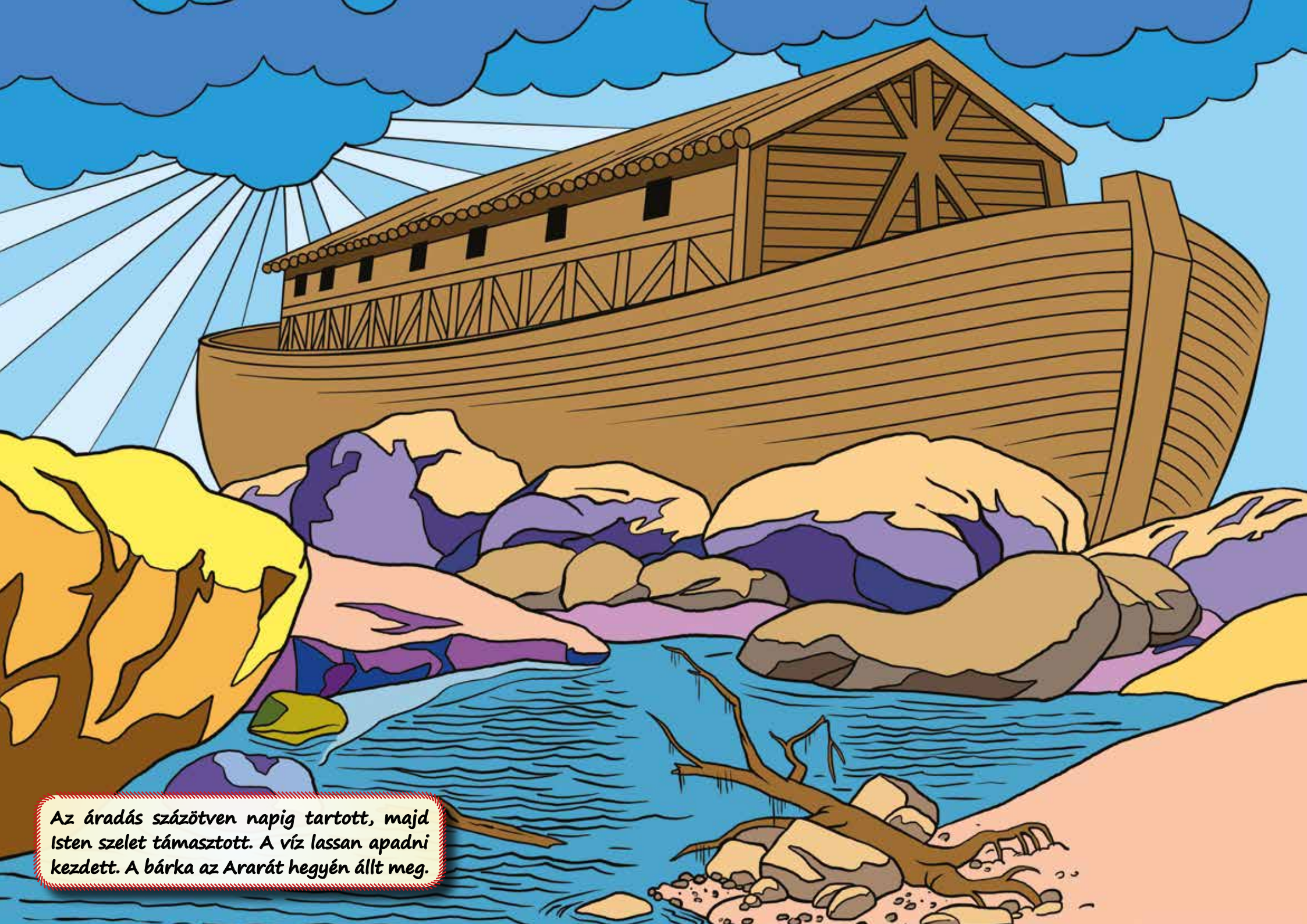

Amikor a hatalmas bárka elkészült, Noé és családja elfoglalták benne a helyüket. Isten parancsára Noé minden állatból vitt magával egy hímet és egy nőtényt. Az állatok párosával vonultak a bárkába.

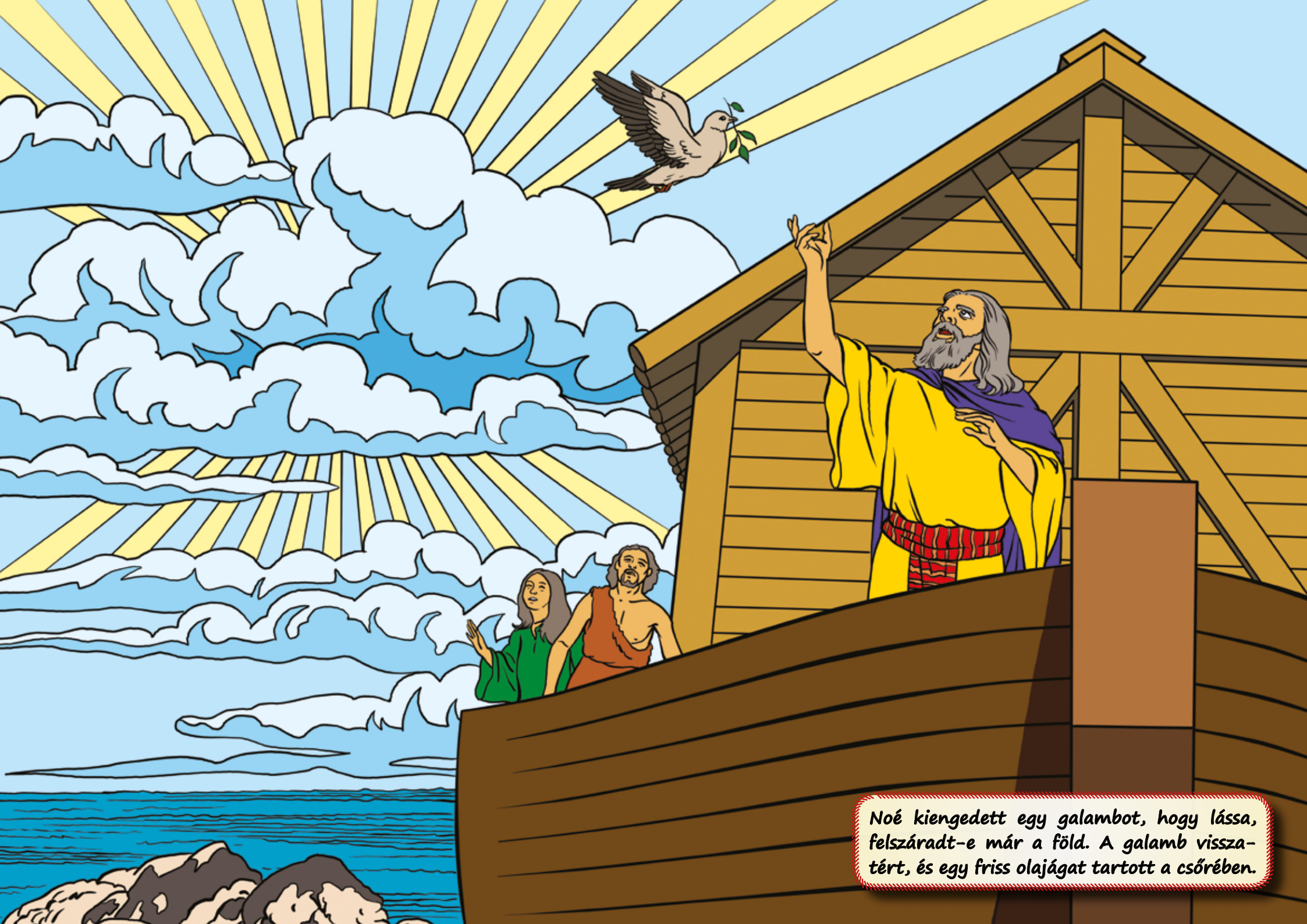

Negyven napig ömlött az eső. A víz mindent elpusztított, ellepte a legmagasabb hegycsúcsokat is. Csak a bárka ringatózott a víz tetején. A lakóinak pedig volt elegendő eledele és itala.

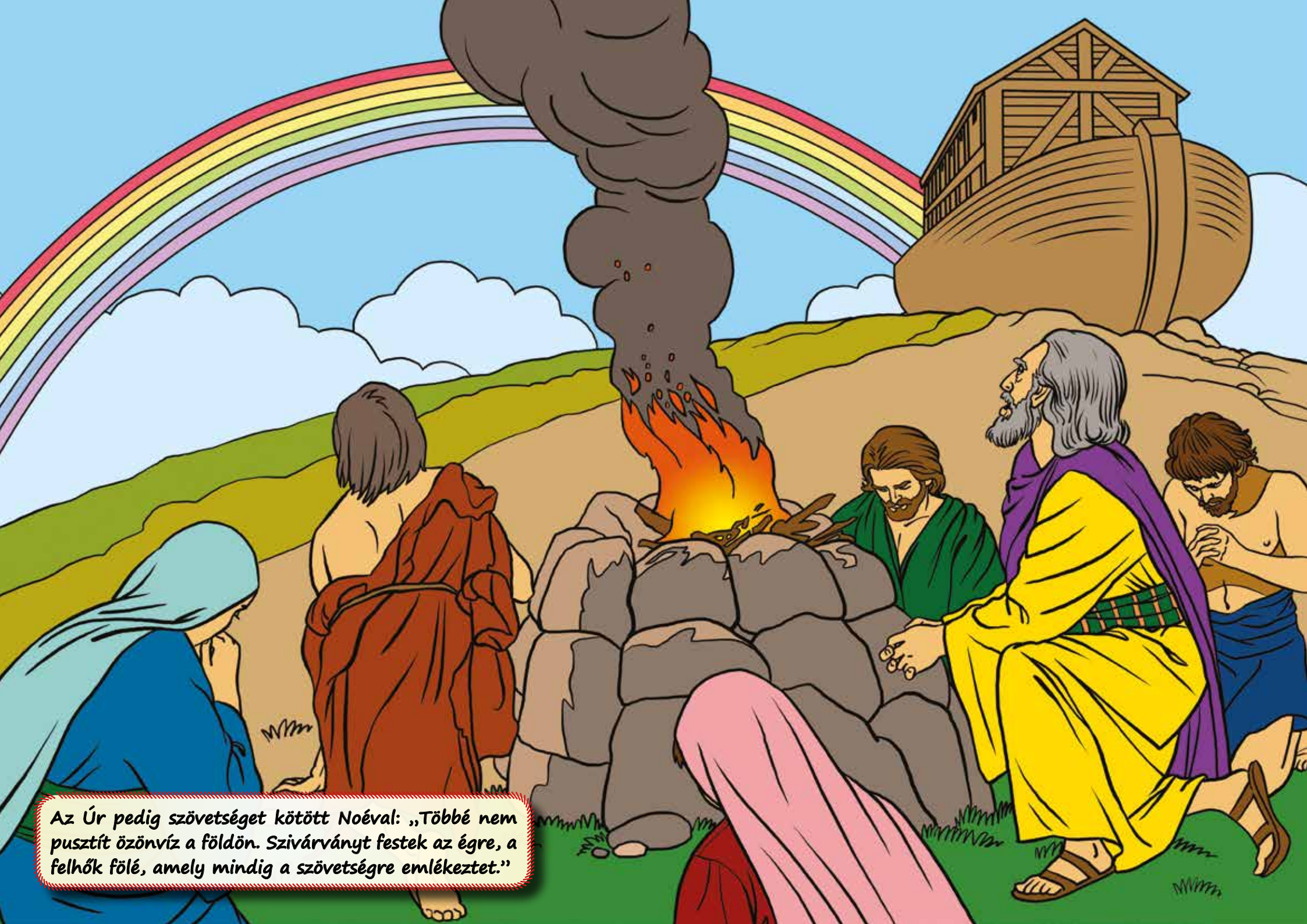
Az áradás százötven napig tartott, majd Isten szelet támasztott. A víz lassan apadni kezdett. A bárka az Ararát hegyén állt meg.

Noé kiengedett egy galambot, hogy lássa, felszáradt-e már a föld. A galamb visszatért, és egy friss olajágat tartott a csőrében.

Isten így szólt Noéhoz: „Most már kiszállhattok a bárkából a családotokkal és az állatokkal együtt. Menjetek, és népesítsétek be újra a földet, amely a tiétek.” Noé hálából oltárt épített az Úrnak.

Az Úr pedig szövetséget kötött Noéval: „Többé nem pusztít özönvíz a földön. Szivárványt festek az égre, a felhők fölé, amely mindig a szövetségre emlékeztet.”

Noénak és feleségének három nős fia volt, Szem, Kám és Jáfet. Tőlük származik a föld egész népessége.